



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 161/2023-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Lenkou Molčanovou, LL.M., advokátkou, Kamenná Poruba 15, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č. k. 10D/168/2016-359 z 11. januára 2023 v spojení s uznesením Okresného súdu Kežmarok vydaným prostredníctvom súdneho komisára [REDAKOVANÉ] č. k. 10D/168/2016-338 Dnot 182/2016 z 24. novembra 2021, uznesením Okresného súdu Kežmarok vydaným prostredníctvom súdneho komisára [REDAKOVANÉ] č. k. 10D/168/2016-341 Dnot 182/2016 z 24. novembra 2021, uznesením Okresného súdu Kežmarok vydaným prostredníctvom súdneho komisára [REDAKOVANÉ] č. k. 10D/168/2016-344 Dnot 182/2016 z 24. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastníť majetok, práva na jeho ochranu a práva dediť podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť. Zároveň žiada priznanie finančného zadosťučinenia a náhradu trov konania.

1.1. Sťažovateľka žiada o odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že konanie o dedičstve po poručiťke [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poručiťka“) bolo začaté znesením okresného súdu 14. júla 2016 a v súlade s § 16 ods. 1 a § 161 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) súd poveril notára [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poverený notár“), aby ako súdny komisár vo veci konal a rozhodoval. Účastníkmi dedičského konania je sťažovateľka ako dcéra poručiťky a jej dvaja synovia, ktorých zastupuje, a [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] ako dcéra poručiťky (ďalej len „dedička“) a jej tri deti.

2.1. Z obsahu písomného oznámenia dedičky spoločne s jej deťmi zo 14. februára 2021 doručeného poverenému notárovi 23. februára 2021 vyplýva ich zhodný súhlas s tým, aby sťažovateľke pripadli všetky úspory po poručiťke, rovnako aj všetky parcely vo vlastníctve poručiťky, ako aj iné hnutelné veci. Sťažovateľka oznámením z 8. marca 2021 vyjadrila súhlas s uzatvorením dedičskej dohody v zmysle predmetného návrhu dedičky. Ďalším nasledujúcim podaním dedička spolu so svojimi deťmi predložila poverenému notárovi vyjadrenie z 23. marca 2021, z ktorého obsahu vyplýva späťvzatie ich návrhu na vyporiadanie dedičstva zo 14. februára 2021, a teda odvolanie svojho predošlého návrhu, aby sťažovateľke pripadli všetky finančné prostriedky a nehnuteľnosti po poručiťke, s ktorým sťažovateľka spolu so svojimi synmi listom zo 7. apríla 2021 vyjadrili nesúhlas.

2.2. V priebehu dedičského pojednávania 11. augusta 2021 súdny komisár k dosiaľ vzneseným požiadavkám a výhradám časti dedičov uviedol, že podľa jeho názoru dedičia dosiaľ neuzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, a preto dedičský súd nemohol pristúpiť k jej schváleniu s poukazom na to, že dedičský súd neukončil súpis majetku a dlhov poručiťky (vzhľadom na zmenu vlastníctva poručiťky v dôsledku ukončenia pozemkových úprav) a neurčil všeobecnú hodnotu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva v zmysle § 200 CMP. Poverený notár odkázal na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky zdôrazňujúc, že dohodu o vyporiadaní dedičstva je možné uzavrieť len pred súdnym komisárom alebo pred súdom. V závere pojednávania všetci účastníci žiadali súdneho komisára, aby do termínu nového pojednávania (29. októbra 2021) nenariadil znalecké dokazovania, lebo možnou dohodou dospejú k oceneniu tohto nehnuteľného majetku.

2.3. Sťažovateľka v liste z 28. októbra 2021 spochybnila názor povereného notára o tom, že k uzavretiu dohody medzi dedičmi nedošlo vysvetľujúc, že názory Najvyššieho súdu Českej republiky sú v pomeroch Slovenskej republiky bez akejkoľvek relevancie. Poukazovala na následky hmotnoprávných účinkov úkonu účastníka zaslaných súdu podľa § 124 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tiež na to, že neexistuje prekážka pre schválenie dohody podľa § 203 ods. 1 písm. c) CMP.

3. Poverený notár vydal uznesenia z 24. novembra 2021, a to uznesenie č. k. 10D/168/2016-341 Dnot 182/2016, uznesenie č. k. 10D/168/2016-344 Dnot 182/2016, uznesenie č. k. 10D/168/2016-338 Dnot 182/2016, ktorými nariadil vo veci znalecké dokazovanie na účel určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností (špecifikovaných v jednotlivých uzneseniach, pozn.) ku dňu smrti poručiťky, výkonom znaleckej činnosti poveril konkrétnych znalcov, ktorým v určenej lehote

pri súčinnosti s účastníkmi konania uložil vypracovať znalecký posudok a dedičkám uložil povinnosť zložiť preddavky na trovy znaleckého dokazovania (ďalej len „uznesenia okresného súdu prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021“). Predmetné uznesenia poverený notár zhodne odôvodnil tým, že dedičky sa nevedia dohodnúť na všeobecnej hodnote tohto majetku a k zisteniu všeobecnej hodnoty iným spôsobom nedošlo, pričom poukázal na § 197 a § 200 ods. 1 a 2 CMP.

4. Sťažovateľka podala v zákonnej lehote proti všetkým uvedeným uzneseniam odvolanie v rozsahu ich výroku I o nariadení znaleckého dokazovania a s týmito výrokmi súvisiacim výrokom II – V a voči výroku VI týchto uznesení (len v rozsahu, ktorý sa týka povinností zložiť preddavky na trovy znaleckého dokazovania). Po preskúmaní odvolania dospel okresný súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto potvrdil odvolaním napadnuté uznesenia (výroky I až III) a žiadnemu z účastníkom nepriznal nárok na náhradu odvolacieho konania (IV. výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Za primárny zásah do ústavou, listinou a dohovorom zaručených práv a postupov štátnej moci proti nej považuje sťažovateľka napadnuté uznesenie okresného súdu z 11. januára 2023, ktorým boli potvrdené uznesenia okresného súdu prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021. Sťažovateľka tvrdí, že v dedičskej veci po poručiťke vznikla dohoda dedičov, ktorá existuje a podľa ktorej všetko, čo tvorí predmet dedenia, má pripadnúť sťažovateľke. Za daného stavu nemôže byť v žiadnom prípade v jej záujme znalecky oceňovať nehnuteľnosti, keď odhad ich hodnoty (čo vyplýva z § 264 ods. 2 CSP) je nepochybne menej nákladný, neslúži záujmom sťažovateľky, ale štátu na účel vyrubenia súdneho poplatku a odmeny notára.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že v konaní pod sp. zn. 10D/168/2016 Dnot 182/2016 formulovala (nie subjektívne, ale s oporou v právne predpisy i súdnu prax prezentovanú v režime *pars pro toto*, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/151/2018) a uplatnila (pred vydaním troch uznesení z 24. 11. 2021, ako aj uznesenia z 11. 1. 2023) *špecifickú námietku*, ktorej podstata spočíva najmä v skutočnosti, že od uzavretej dohody dedičov ako súkromnoprávneho a hmotnoprávneho aktu je možné odstúpiť len po dohode (súhlase) všetkých jej účastníkov, a teda dohoda dedičov v predmetom konaní vznikla a existuje naďalej, bráni nariadeniu znaleckého dokazovania, a tým aj uloženiu povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu. Sťažovateľka dodáva, že posúdenie tejto *špecifickej námietky* má zásadný vplyv na ďalší priebeh konania. Zodpovedanie tejto námietky je o to významnejšie, že má súčasne hmotnoprávny i procesnoprávny rozmer. Aj napriek legitímnemu očakávaniu sťažovateľky v riadne odôvodnenie rozhodnutia ani jedno z uznesení neobsahovalo ani len elementárne odôvodnenie naplnenia predpokladov nariadenia znaleckého dokazovania vo veci, najmä v zmysle § 49 ods. 2 CMP v spojení s § 206 CSP. V naznačenej súvislosti poukazuje na tieto skutočnosti:

- a) spoločná a jediná téza, že „*dedičky sa nevedia dohodnúť na všeobecnej hodnote majetku ku dňu smrti poručiťky*“ je nepostačujúca;
- b) doplnením dôvodov nariadenia znaleckého dokazovania okresným súdom uznesením z 11. januára 2023 za súdneho komisára sa okresný súd pričínil o porušenie zásady dvojinstantnosti konania na ťarchu sťažovateľky;

- c) na narušenie koherentnosti a konzistentnosti odôvodnenia nelogickým až absurdným rozhodnutím poveriť znaleckým dokazovaním znalkyňu, ktorá súdnemu komisárovi vopred oznámila, že stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov (v lokalite bývalého vojenského obvodu Javorina) nie je možné žiadať z metód;
- d) s poznaním judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa „výsledkového“ charakteru práva na spravodlivé súdne konanie a s poukazom na výnimky z opísanej zásady sťažovateľka dáva do pozornosti, že v predmetnom dedičskom konaní nastolila otázku zásadného významu – špecifickú námietku, ktorej neriešením a nezodpovedaním okresný súd výrazne a nezvratným spôsobom zasiahol do ústavou garantovaných základných práv (najmä do práva na súdnu ochranu a práva vlastniť majetok), keďže je výrazne odlišný status a rozsah práv a povinností sťažovateľky v konaní, ak dohoda o vypořádání dedičstva medzi dedičmi existuje, oproti stavu jej neexistencie;
- e) opísaný zásah okresného súdu dosahuje intenzitu porušenia základných práv sťažovateľky vo fáze tzv. nevýsledkového konania, keďže špecifická námietka je otázkou prejudiciálnou a bola riadne a včas vznesená, aby zabránila ďalšiemu nehospodárnemu konaniu a pokračovaniu v porušovaní jej základných práv;
- f) špecifickou námietkou sťažovateľka namietala nielen procesný nedostatok v postupe okresného súdu, ale aj hmotnoprávny;
- g) ak sa konajúci súd nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou účastníka konania adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, vždy poruší práva na súdnu ochranu podľa ústavy či dohovoru, a v prípade sťažovateľky okresný súd k vysporiadaniu sa so špecifickou námietkou ani nepristúpil.

7. Sťažovateľka odôvodňuje návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia tým, že predložená argumentácia a opísaný skutkový stav osvedčujú závažný zásah do základných práv sťažovateľky. Výkon troch uznesení okresného súdu prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021 je spôsobilý k vzniku závažnej majetkovej ujmy na strane sťažovateľky, súčasťou ktorej je najmä ekonomická nedôveryhodnosť voči finančným inštitúciám (možné zaradenie na tzv. black listy peňažných domov, v ktorých realizuje finančné operácie). Sťažovateľka sa domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia, a to v sume 635 eur ako ekvivalentu okresným súdom uložených preddavkov na znalecké dokazovanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva vlastniť majetok, práva na jeho ochranu a práva dedič (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým uznesením okresného súdu z 11. januára 2023 a konaním, ktoré mu prechádzalo a ktorým došlo k potvrdeniu správnosti nariadenia znaleckého dokazovania na účel zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností tvoriacich predmet dedenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutými uzneseniami okresného súdu prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021:

9. V súvislosti s namietaným porušením práv uzneseniami okresného súdu prostredníctvom povereného notára ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy,

z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenia vydané prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021, keďže ich už preskúmal (na základe podaného odvolania sťažovateľky) okresný súd, ktorý bol oprávnený podľa § 73 ods. 1 CMP poskytnúť ochranu právam sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutým uzneseniam okresného súdu prostredníctvom povereného notára z 24. novembra 2021 a namietajúcim porušenie práv označených v bode 1 tohto uznesenia odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu z 11. januára 2023

10. Ústavný súd hneď v úvode upriamuje pozornosť na predmet ústavnoprávneho prieskumu, ktorým je uznesenie okresného súdu potvrdzujúce rozhodnutia povereného notára o nariadení znaleckého dokazovania a uloženia preddavkovej povinnosti účastníkom konania. Uvedené rozhodnutie okresného súdu nie je rozhodnutím vo veci samej (§ 203 CMP), ale rozhodnutím procesnej povahy, ktoré rieši otázku ďalšieho postupu vo fáze dokazovania, konkrétne otázku určenia hodnoty nehnuteľností, ktoré tvoria predmet dedičstva po poručiteľke.

11. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy (I. ÚS 704/2022). Vo všeobecnosti však platí, že nedostatky rozhodnutia procesnej povahy nemožno spravidla same osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa takéto pochybenia môžu strany sporu dotknúť (sp. zn. III. ÚS 381/2016).

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu o „výsledkovom“ charaktere základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Rovnako je jej zrejma aj výnimočnosť ústavnoprávneho prieskumu právoplatného rozhodnutia, ktorým sa končí iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Ústavnoprávnu relevanciu už vo fáze tzv. nevýsledkového konania pre sťažovateľku predstavuje výrazný a nezvratný zásah okresného súdu do základných práv sťažovateľky neriešením a nezodpovedaním *špecifickej námietky* zásadného charakteru týkajúcej sa vzniku a existencie dedičskej dohody, ktorá bráni nariadeniu znaleckého dokazovania, a tým aj uloženiu povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu.

13. Ústavný súd tak ustálil, že hlavná sťažnostná námietka atakuje porušenie procesnej stránky práva na spravodlivý proces, a to práva na riadne odôvodnenie súdneho (procesného) rozhodnutia tým, že na svoj zásadný argument nedostala žiadnu špecifickú odpoveď. Ústavný súd viazaný návrhom skúmal, či sťažovateľkou argumentované štandardy spravodlivého súdneho konania boli v jej prípade dodržané a či sa posúdenie jej vecí zároveň odrazilo aj v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní pre vec právne a skutkovo relevantných otázok, teda aj náležitom odôvodnení napadnutého uznesenia.

14. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 54/2019).

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré vysvetľuje východiskové atribúty smerujúce k potvrdeniu správnosti nariadenia znaleckého dokazovania, spĺňa predpoklady náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu s poukazom na dôkaznú situáciu v dedičskom konaní (doterajší priebeh zisťovania hodnoty predmetných nehnuteľností a dosiaľ využité možnosti určenia cien nehnuteľností) korešponduje s potrebou hospodárneho a rýchleho zistenia hodnoty predmetu dedičstva pri zložitosti riešenej otázky na účel spravodlivého a zákonného konečného rozhodnutia v konaní o dedičstve, a to v miere dostatočnej na prístupenie k nariadeniu znaleckého dokazovania.

16. Vzhľadom na kľúčovú sťažnostnú námietku ústavný súd konštatuje, že okresný súd nedal sťažovateľke odpoveď na otázku vzniku a existencie dedičskej dohody, avšak túto skutočnosť nepovažoval za taký zásah do práv sťažovateľky, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.

16.1. Aj keď ústavnému súdu neprichodí nijako dopĺňať napadnuté uznesenie okresného súdu, v naznačenej súvislosti sa nad rámec zamerá na sťažovateľkou tvrdený skutkový priebeh a okolnosti, za ktorých mala vzniknúť dedičská dohoda medzi dedičmi. Optikou sťažovateľky v dedičskom konaní došlo v dôsledku návrhu dedičky (██████████. ██████████ spolu s jej deťmi), ktorý bol sťažovateľkou a jej deťmi prijatý, k vzniku hmotnoprávneho úkonu – dohode, od ktorej nie je možné bez súhlasu všetkých dedičov odstúpiť. Ústavný súd konštatuje, že ani z napadnutých uznesení okresného súdu, ani zo zápisnice o pojednávaní pred povereným notárom z 11. augusta 2021, ani z iných príloh predložených k ústavnej sťažnosti a ani zo samotnej ústavnej sťažnosti nevyplýva žiaden právne relevantný rámec a podklad na vznik a existenciu dedičskej dohody, ktorú podľa § 203 ods. 1 písm. c) CMP schvaľuje súd a ktorá nadobúda platnosť a účinnosť právoplatným schválením súdu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/151/2018). Uvedené naznačuje aj okresný súd v napadnutom uznesení, keď odôvodňuje určenie hodnoty dedičstva v predmetnej veci nielen pre určenie základu pre výpočet súdneho poplatku či odmeny notára, ale aj pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, t. j. uznesením o dedičstve (bod 32, obdobne aj bod 42). Navyše, k uzavretiu dohody sa vyžaduje konsenzus, teda súhlas (zhodná vôľa) všetkých dedičov (aj zákonných, aj závetných), prípadne ich zástupcov (*Smyčková, R., Števček, M., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol.* Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017. 704 s.).

16.2. Aj zo systematického hľadiska je potrebné si uvedomiť, že určenie všeobecnej hodnoty majetku po poručiteľovi (§ 200 CMP) predstavuje fázu dokazovania, ktorá predchádza fáze

skončenia prejednávania dedičstva, výsledkom ktorej je vydanie meritórneho rozhodnutia o dedičstve (§ 203 CMP).

16.3. Ústavný súd uzatvára, že ak sťažovateľka v konaní pred okresným súdom v rámci procesnej fázy dokazovania (posudzovania správnosti nariadenia znaleckého dokazovania povereným notárom), keď ešte nie je zistená všeobecná hodnota predmetných nehnuteľností tvoriacich predmet dedičstva, žiadala od okresného súdu, aby sa vysporiadal s otázkou existencie dedičskej dohody, ktorá nebola uzatvorená spôsobom predpokladaným zákonom [§ 203 ods. 1 písm. c) CMP], túto otázku (t. j. špecifickú námietku nastolenú sťažovateľkou v dedičskom konaní pred vydaním meritórneho rozhodnutia) nie je možné považovať za právne ani skutkovo relevantnú otázku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04), na ktorú by musel dať okresný súd odpoveď v odôvodnení svojho rozhodnutia.

17. Ústavný súd v závere zdôrazňuje, že jeho pozícia nie je určená na to, aby posudzoval parciálne procesné záležitosti. Rozhodnutie procesnej povahy, akým je aj uvedené uznesenie o znaleckom dokazovaní, podrobí ústavný súd derogácii len výnimočne (III. ÚS 357/2021). Sťažovateľka síce vyčerpala všetky dostupné prostriedky na spochybnenie procesného prostriedku nariadeného súdom, ktorým sleduje riadne zistenie hodnoty predmetných nehnuteľností tvoriacich predmet dedičstva, zároveň však spochybňované rozhodnutie okresného súdu nepredznamenáva žiadny medzitýmny materiálne záväzný výsledok, ktorý by nemohol byť spochybnený v rámci opravného prostriedku vo veci samej (§ 72 ods. 1 CMP). Pôsobnosť ústavného súdu je v konaniach, akým je aj konanie sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zásade výsledkový.

18. Vychádzajúc z obmedzeného prieskumu procesných rozhodnutí ústavným súdom, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou prezentované pochybnosti o ústavnej udržateľnosti napadnutého procesného uznesenia okresného súdu v tvrdení o nevysporiadaní sa so vznesenou námietkou sťažovateľky nemôžu byť základom toho, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľky. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Z toho dôvodu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vymedzených v petite sťažnosti (odklad vykonateľnosti, finančné zadost'učinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu